

A hadnagy először kételkedve, aztán gyanakodva, végül elkomorodó képpel hallgatta. Csak egyszer szólt közbe.

— Mennyi időt töltöttél a szakadékban?

— Legfeljebb pár percet alhattam. A hold...

— Ezt már hallottam... Motozd meg. — szólt rá az örre.

— Semmi sincs nálam. A szerszámokat elhagytam, csak a jelszó...

— Ezen a frontszakaszon — mondta a hadnagy felállva — tegnap nem volt semmiféle felderítés. És tegnapelőtt sem, és emberemlékezet óta nincs szükségünk arra, hogy üstfoltozónak öltözött felderítők lopakodjanak át a túoldalra.

— De a hadnagy...

— Hogy hívták azt a hadnagyot? — A felderítő megmondta a nevet. — Ilyen nevű hadnagy nincs az egész vonalon. Elég volt!

A felderítő némán állt. Azután hirtelen eszébe jutott valami.

— A jelentésem...

— Nos?

A felderítő elmondta mindazt, amit odaát látott és tapasztalt. Mire befejezte, a hadnagy újra asztala mögött ült.

— A hegyoldalban nincsenek ellenséges ütegek. Az ellenséges vonalak már régen a hegygerinc mögött húzódnak. A dombsor már biztosan a kezünkben van. Ez itt a második vonal. Világos, amit mondok?

Néma csend volt a válasz. Amit a hadnagy mondott, egyáltalában nem volt világos, de nem is volt mód világosabbá tenni. Itt, a második vonalban, övéi között teljesen magányosan állt a hátrakötözött kezű felderítő, és minden sötét volt körülötte. A hadnagy ránézett, elfogta a rongyos fáradt férfi pillantását, egy szemhunyásig gondolkozott, azután megrázta fejét.

— Vigyétek! — Mikor a fogoly már az ajtónál volt, utána szólt. — A jelszó pedig nem „Hajnal”, hanem „Napfény”... — s hogy az ör kérdő szemmel visszanézett rá, helybenhagyóan és súlyosan bólintott.

OLÁH JÁNOS

FEHÉR

Elzárva élek itt, szobám
fehér falában csöng a mész;
villanyvert hómezők tüze
vakít, vakít, akár az érc.
Reflektor jár havas észak
kihalt mezői fölött.

Hó és fény fehér izzása
fehér kardokba költözött.
Olyan a hó, olyan a fény,
mint egy elhagyott mozdulat.
E vakító izzás szememben
életet és romlást kutat.

Vallat a hó, vallat a fény,
szívárog arcomon a vér.
Vérem a hús lámpák alatt
zengő és hófehér.
És elborít a félelem.
Nem érzem a vallomás ízét.

Négy fehér fal, fehér jelkép
fehére árad szertesztét.
Ereimben fehér, fehér,
de már küzdelmük sem segít,
csontomig hat, megért, kifoszt,
és lemeztelenít.

Könyörtelen mindent kifoszt,
és mégis mindent visszaad
egymásért és egymás ellen
ez a késjárta pillanat.
Hó és reflektor küzdelme,
mint emlékezetünkben a szavak,
fölidézve és elfeledve,
mégis örökre megmarad.
Lámpám köre: a fal, a fény
— a csönd beszél;
mint tűzhely lapjára az eső,
hull, hull a falra a fehér.